

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>	<p>◊ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	---

מאן דאמר	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שלשת אלפים הלכות נשתכחו בימי אבלו של משה.	גופא, אמר רב יהודה אמר שמואל:										◊
אמרו לו ליהושע שאל א"ל: (דברים ל) לא בשמים היא. אמרו לו לשמואל שאל אמר להם: אלה המצות - שאין הנביא רשאי לחדש דבר מעתה.											◊
אף חטאת שמתו בעליה נשתכחה בימי אבלו של משה.	ר' יצחק נפחא:										◊
אמרו לפנחס שאל אמר להם: אלה המצות - שאין נביא רשאי לחדש דבר מעתה.											◊
בשעה שנפטרה משה רבינו לגן עדן, אמר לו ליהושע: שאל ממני כל ספיקות שיש לך אמר לו: רבי, כלום הנחתיך שעה אחת והלכתי למקום אחר? לא כך כתבת בי (שמות ל"ג) ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל? מיד תשש כחו ונשתכחו ממנו שלש מאות הלכות, ונולדו לו שבע מאות ספיקות, ועמדו כל ישראל להרגו. אמר לו הקב"ה: לומר לך אי אפשר, לך וטורדן במלחמה, שנאמר (יהושע א) ויהי אחרי מות משה עבד ה' ויאמר ה' וגו' וכתוב בעוד שלשת ימים הכינו לכם צידה וגו'.	רב יהודה אמר רב:										◊
אלף ושבע מאות קלין וחמורין, וגזירות שוות, ודקדוקי סופרים נשתכחו בימי אבלו של משה.	במיתתין תנא:										◊
אעפ"כ החזירן עתניאל בן קנז מתוך פלפולו, שנאמר - (יהושע ט"ו) וילכדה עתניאל בן קנז אחי כלב ויתן לו את עכסה בתו לאשה.	רבי אבהו:										◊
ולמה נקרא שמה עכסה											▲
שכל הרואה אותה כועס על אשתו.	רבי יוחנן:										!
(יהושע ט"ו) ויהי בבואה ותסיתתהו לשאל מאת אביה שדה ותצנח מעל החמור											◊
מאי ותצנח?											▲
אמרה לו: מה חמור זה, כיון שאין לו מאכל באבוסו - מיד צועק כך אשה, כיון שאין לה תבואה בתוך ביתה - מיד צועקת.	רבא א"ר יצחק:										!
(יהושע ט"ו) ותאמר תנה לי ברכה כי ארץ הנגב נתתני - בית שמנוגב מכל טובה. ונתת לי גולות מים - אדם שאין בו אלא תורה בלבד.											◊
(יהושע ט"ו) ויתן לה כלב את גולות עליות ואת גולות תחתיות, אמר לה: מי שדר עליונים ותחתונים יבקש ממנו מזונות.											◊
וכלב, בן קנז הוא? והלא כלב בן יפונה הוא											◊
מאי יפונה - שפנה מעצת מרגלים.											!
ואכתי, בן קנז הוא? בן חצרון הוא, דכתיב (דברי הימים א' ב) וכלב בן חצרון הוליד את עזובה											◊
חורגיה דקנז הוא.	רבא:										!
הוא עתניאל הוא יעבץ, ומה שמו - יהודה אחי שמעון שמו.	תנא:										◊
עתניאל - שענאו אל, יעבץ - שיעץ וריבץ תורה בישראל.											◊
ומנלן שענאו אל											▲
דכתיב (דברי הימים א' ד) ויקרא יעבץ לאלהי ישראל לאמור אם ברך תברכני והרבות את גבולי והיתה ירך עמי ועשיתיה מרעה לבלתי עצבי. ויבא אלהים את אשר שאל. אם ברך תברכני - בתורה, והרבות את גבולי - בתלמידים, והיתה ירך עמדי - שלא ישתכח תלמודי מלבי, ועשה מרעתי - שידמנו לי ריעים כמותי, לבלתי עצבי - שלא ישגבני יצה"ר מלשונות, אם אתה עושה כן - מוטב, ואם לאו - הריני הולך לנסיסי לשאול, מיד - ויבא אלהים את אשר שאל.	[ר' נתן]										!
כיוצא בדבר אתה אומר: (משלי כ"ט) רש ואיש תככים נפגשו מאיר עיני שניהם ה', בשעה שהתלמיד הולך אצל רבו ואומר לו: למדני תורה אם מלמדו - מאיר עיני שניהם ה', ואם לאו, (משלי כ"ג) עשיר ורש נפגשו עושה כולם ה', מי שעשאו חכם לזה - עושה אותו טיפש, טיפש לזה - עושה אותו חכם, זו משנת ר' נתן.	[ר' נתן]										◊



Talmud Navigator

<p>♦ חולקים-disputants          ◊ נקודה מרכזית לסיכום-חזרה-central point for summary and review          &lt; מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment          O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement          ⚡ קושיא-challenge          ^ שאלה-question          ! תירוץ-answer          ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

תמורה-יש בקרבנות	מאן דאמר	כ	י	ט	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א
אם בריך תברכני - בפריה ורביה, והרבית את גבולי - בכנים ובכנות, והיתה ירך עמדי - במשא ובמתן. ועשית מרעתי - שלא יהא בי מיחוש ראש ומיחוש אזנים ומיחוש עינים, לבלתי עצבי - שלא ישגבני יצה"ר מלשנות, אם אתה עושה כן - מוטב, ואם לאו - הריני הולך בנסיסי לשאול, ויבא לו אלהים את אשר שאל.	ר' יהודה הנשיא:										◊
כיוצא בדבר אתה אומר: רש ואיש תככים נפגשו מאיר עיני שניהם ה', בשעה שעני הולך אצל בעל הבית ואמר: פרנסני אם מפרנסו - מוטב, ואם לאו - עשיר ורש נפגשו עושה כולם ה', מי שעשאו עשיר לזה - עושה אותו עני, עני לזה - עושה אותו עשיר.	[ר"י הנשיא]										◊
מה מצינו כו'.	ר"ש:										◊
חמש הטאות מתות ולד הטאת, ותמורת הטאת, וחטאת שמתו בעליה, וחטאת שנתכפרו בעליה, וחטאת שעיברה שנתה. ואי אתה יכול לומר ולד הטאת בציבור - לפי שאין חטאת נקבה בציבור, ואי אתה יכול לומר תמורת חטאת בציבור - לפי שאין ציבור עושין תמורה, ואי אתה יכול לומר חטאת שמתו בעליה בציבור - לפי שאין הציבור מתיים, שנתכפרו בעליה ושעיברה שנתה - לא מלמדנו, יכול יהו נוהגות בין ביחוד בין בציבור - אמרת: ילמד סתום ממפורש מה מפורש - ביחוד ולא בצבור, אף בשכפרו בעליה ושעיברה שנתה - ביחוד דברים אמורים ולא בציבור.	תניא, רבי שמעון:										◊
וכי דנין אפשר משאי אפשר											⚡
ארבעה נתנו להן, והעמידום על חמש. ואי ס"ד - בצבור, הנך מי איתנהו בצבור? אלא על כרחיך - ילמד סתום ממפורש.	ר"ל:										◊
אחת נתנה להן, והעמידוה על חמש.	ר' נתן:										◊
וליחזי בהי סידרא גמירי להו, אי ביחוד אי בצבור?											⚡
שתי שכחיות שכחו, וקשיא להו: ואי ס"ד בצבור - הנך מי איתנהו בצבור? אלא ש"מ - ילמד סתום ממפורש, מה מפורש - ביחוד ולא בצבור, אף סתום - ביחוד ולא בצבור.											◊
הומר בקדשים מבתמורה, והומר בתמורה מבקדשים.											■
הומר בקדשים מבתמורה שהקדשים עושין תמורה, ואין תמורה עושה תמורה. הצבור והשותפין מקדישין, אבל לא ממירין. ומקדישין עוברין ואברים - אבל לא ממירין.											◊
הומר בתמורה מבקדשים: שהקדושה חלה על בעלת מום קבוע, ואין יוצא לחולין לגזוז וליעבד.											■
עשה שוגג כמזיד בתמורה, ולא עשה שוגג כמזיד במקדשין.	ר' יוסי בר' יהודה:										◊
הכלאים, והטרפה, והיוצא דופן, וטומטום ואנדרוגינוס - לא קדושין ולא מקדישין.	ר' אלעזר:										■
מ"ט דר' יוסי בר' יהודה?											^
אמר קרא: יהיה קודש - לרבות שוגג כמזיד.											◊
ה"ד שוגג כמזיד?											^
כסבור שהוא מותר להמיר, גבי תמורה - לקי, גבי קדשי' - לא לקי.	חזקיה:										◊
[לישנא אחרינא: גבי תמורה - קדיש, גבי קדשים - לא קדיש].											!
כסבור לומר תמורת עולה, ואמר תמורת שלמים, גבי תמורת שלמים - קדיש, גבי קדשים - לא קדיש.	ר"ל ור' יוחנן:										◊
[ל"א], כסבור לומר שחור ואמר לבן, גבי תמורה - לקי, גבי קדשים - לא לקי.											!
באומר תצא זו ותיכנס זו, גבי קדשים באומר קדשים שנולד בהם מום נאכלין בלא פדיון - לא לקי, גבי תמורה - לקי.	ר' יוחנן:										◊
באומר אכנס לבית זה ואקדיש ואמיר מדעתי, וכנס והמיר והקדיש שלא מדעתו, גבי תמורה - לקי, גבי קדשים - לא לקי.	רב ששת:										◊
הכלאים והטרפה וכו'.	ר"א:										■
לא קדושין - בתמורה, ולא מקדישין - לעשות תמורה.	שמואל:										◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review &lt; מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

תמורה-יש בקרבנות	מאן דאמר	כ	י	ט	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א
מימרא	תניא, אמר רבי:										◊
ומאחר שאין קדושין, מהיכן מקדישין? אלא אי אתה מוצא אלא במקדיש בהמה - ואח"כ נטרפה, במקדיש ולד - ויצא [דרך] דופן, אבל כלאים וטומטום ואנדרוגינוס אי אתה מוצא אלא בולדי קדשים, ואליבא דרבי יהודה דאמר הולד עושה תמורה.	רבי:										◊
מ"ט דר' אלעזר - כבהמה טמאה, מה בהמה טמאה - לא קרבה ולא נחתא לה קדושת הגוף, אף הנך דלא קרבי לא נחתא להו קדושת הגוף.	אמר ליה רב פפא לרבא:										⚡
והרי בעל מום, דלא קריב - ונחתא ליה קדושת הגוף	א"ל: [רבא]										!
בעל מום קרב במינו.	א"ה, טרפה נמי קא קרבה במינה										⚡
כבהמה טמאה, מה בהמה טמאה - פסול הגוף, אף כל - פסול הגוף, לאפוקי בעל מום - דפסול חסרון גינהו.	אלא אמר רבא:										!
והלא (ויקרא כ"ב) שרוע וקלוט כתיב בפרשה, והא הני פסולי הגוף גינהו	רב אדא לרבא:										⚡
כבהמה טמאה, מה בהמה טמאה - דליכא במינה, אף כל - דליכא במינה, לאפוקי בעל מום - דהא איכא במינה. מאי אמרת - טרפה איכא במינה, לא דמיא לבעל מום: בהמה טמאה - אסורה באכילה, וטרפה - אסורה באכילה, לאפוקי בעל מום - דמותר באכילה.	אלא אמר רבא:										!
המקדיש את הטרפה - צריכה מום קבוע לפדות עליו.	שמואל:										◆
ש"מ: פודין את הקדשים להאכילן לכלבים											⚡
אלא אימא: עושה קדושה למות.											!
אינה אלא כמקדיש עצים ואבנים בלבד.	ר' אושעיא										◆
הכלאים, ויוצא דופן, וטריפה, וטומטום ואנדרוגינוס - לא קדושין ולא מקדישין.	תא שמע, רבי אלעזר:										⚡
לא קדושין - בתמורה, ולא מקדישין - לעשות תמורה.	ואמר שמואל:										⚡
וכי מאחר שאין קדושין, מהיכן מקדישין? אלא אי אתה מוצא אלא במקדיש בהמה ואח"כ נטרפה.	ותניא, אמר רבי:										⚡
הא היתה טרפה מעיקרא - לא נחתא לה קדושת הגוף											⚡
קסבר רבי אלעזר כל היכא דלא חזיא לגופה - לא נחתא לה קדושת הגוף	אמר לך שמואל:										!
כל הקדשים שנעשו טרפה - אין פודין אותן, לפי שאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים.	תנן:										⚡
טעמא - שנעשו, הא היו מעיקרא - פודין אותן											⚡
דלמא האי תנא סבר: כל היכא דלא חזי לגופה - לא נחתא לה קדושת הגוף.											!
הדרן עלך יש בקרבנות											⚡



Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants          ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review          ^ שאלה-question          O מעשה-story          ■ מירא-statement          ⚡ קושיא-challenge          ! תירוץ-answer          ■ ראייה-proof</p>	<p>key-מקרא:</p>
---	------------------

תמורה-אלו קדשים	מאן דאמר	כ	י	ט	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א	מ	
אלו קדשים שוולדותיהן ותמורותיהן כיוצא בהן: ולד שלמים, ותמורתן, ולדן וולד ולדן עד סוף כל העולם - הרי הן שלמים, וטעונין סמיכה, ונסכים, ותנופת חזה ושוק.												■	
וכיון דתנא ולדן וולד ולדן, עד סוף כל העולם למה לי?											⚡	◊	
תנא דידן שמעיה לר"א דאמר ולד שלמים לא יקרב שלמים, וא"ל תנא דידן: לא מביעיא בוולדן - דלא מודינא לך, אלא אפי' עד סוף העולם - לא מודינא לך.											!	◊	
מנא ה"מ?												^	
(ויקרא ג') זכר - לרבות את הולד	דת"ר:											!	◊
והלא דין הוא, ומה תמורה, שאין גידולי הקדש - קריבה; ולד, שגידולי הקדש - אינו דין שיקרב?												⚡	
מה לתמורה - שכן נוהגת בכל הקדשים, תאמר בולד שאינו נוהג בכל הקדשים, הואיל ואינו נוהג בכל הקדשים אינו קרב - ת"ל זכר - לרבות את הולד.												!	
נקבה - לרבות את התמורה												!	◊
אין לי אלא ולד תמימין ותמורת תמימין ולד בעלי מומין ותמורת בעלי מומין מנין?												^	
ת"ל: אם זכר - לרבות ולד בעלי מומין, אם נקבה - לרבות תמורת בעלי מומין.												!	◊
ואיפוך אנא	רב ספרא לאביי:											⚡	
ממקום שנתרבה תמורת תמימין - נתרבה תמורת בעלי מומין.	[אביי]											!	
מי קאמינא לך ליפוך אם זכר אם נקבה, אנא כוליה קרא קאמינא, אימא זכר - לרבות את התמורה נקבה - לרבות את הולד	א"ל: [רב ספרא]											⚡	
ולד - לשון זכר משמע, תמורה - לשון נקבה משמע.	א"ל: [אביי]											!	◊
למאי הלכתא?												⚡	◊
ליקרב, ואליבא דר"א [בן שמוע] (תו"ט), דמהו דתימא, כי קאמר רבי אלעזר עולה - דאיכא שם עולה על אמו, אבל הני ולדות - לא קרבי, קמ"ל.	שמואל:											!	◊
לרעיה, ואליבא דדברי הכל.	בר פדא:											!	◊
ליקרב ואליבא דר"א	איתמר נמי רבא:											■	◊
לרעיה ואליבא דדברי הכל.	רב פפא:											■	◊
והאי תנא מייתי לה מהכא: (דברים י"ב) רק קדשין - אלו תמורות, אשר יהיו לך - אלו הוולדות תשא ובאת יכול יכניסנו לבית הבחירה, וימנע מהם מים ומזון כדי שימותו - ת"ל (דברים י"ב) ועשית עולותיך הבשר והדם, כדרך שאתה נוהג בעולה - אתה נוהג בתמורה, כדרך שאתה נוהג בשלמים - אתה נוהג בוולדי שלמים ובתמורה יכול אף ולדות כל קדשים כן ת"ל רק - דברי רבי ישמעאל.	[רבי ישמעאל]											■	◊
אינו צריך, הרי הוא אומר אשם הוא - הוא קרב, ואין תמורתו קריבה.	ר"ע:											■	◊
תשא ובאת - יכול יכניסנו לבית הבחירה וכו'	אמר מר:											■	<
מנא תיתי הא? כיון דגמרי חמש חטאות - הנך מקרב קרבי?												⚡	
מהו דתימא: חמש חטאות - מתות בכ"מ, והנך - ימותו בבית הבחירה, קמ"ל.												!	◊
יכול אף ולדות כל הקדשים כן ת"ל רק קדשין.	אמר מר:											■	<
ולד דמאן? אי דעולה - זכר הוא, ולא בר אולודי הוא ואי דחטאת - גמירי לה דלמיתה אולא אי דאשם - גמירי לה דלרעיה אולא דכל שבחטאת מתה באשם רועה												⚡	◊
לעולם בולד חטאת, והילכתא גמירי לה - למיתה, וקרא למעוטי להקריבה.												!	



Talmud Navigator

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ^ שאלה-question < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof											
מקרא-key:	תמורה-אלו קדשים	מאן דאמר	כ	י	ט	ז	ו	ה	ד	ג	ב
	מירא	והא בהא תליא? כיון דלמיתה אזלא - ממילא לא קרבה?						ז			
		אלא, הלכתא - לחטאת, וקרא - למעוטי תמורת אשם.						!			
		הא נמי הילכתא גמירי לה, דאמרי כל שבחטאת מתה באשם רועה.						ז			
		אלא, קרא מיבעי ליה דאי עבר ומקריב - קאי בעשה:						!			◊
		אינו צריך כל' הוא קרב ואין תמורתו קריבה:								■	◊ <
		ל"ל קרא? והא הילכתא גמירי לה.						ז			◊
		אין ה"נ						!			
		אלא קרא ל"ל?						ז			
		מיבעי ליה לכדרב הונא						!			
		אשם שניתק לרעייה ושחטו סתם - כשר לעולה. ניתק - אין, לא ניתק - לא, מ"ט - (ויקרא ה) הוא - בהווייתו יהא								■	◊
		ולחאי תנא דקא יליף מהני קראי, תיפוק לי (ויקרא ג) מזכר ונקבה									◊
		ההוא מיבעי ליה לולד בעלי מומין, ולתמורת בעלי מומין.									◊
		ותיפוק לי כולהו מהאי קרא						ז			
		אם לא משמע ליה.						!			◊
		ולחאי תנא דנפקא ליה מזכר אם נקבה, תשא ובאת מה עביד להו?									◊
		אפילו ממירעייהו, ל"א - ממורגיהו.									◊
		ולד שלמים לא יקרב שלמים									■
		יקרב.									■
		לא נחלקו - על וולד שלמים, ועל וולד תמורה - שלא יקרב, על מה נחלקו - על הולד, ר"א אומר לא יקרב, וחכ"א יקרב.									◊
		ר"ש:									■
		העיד ר' יהושע ור' פפייס על וולד שלמים שיקרב שלמים.									■
		ר' פפייס:									■
		אני מעיד שהיתה לנו פרה של זבחי שלמים, ואכלנוה בפסח, ואכלנו וולדה שלמים בחג.									■
		מ"ט דר"א - אמר קרא (ויקרא ג) ואם זבח שלמים קרבנו - ואם ולא וולד.									◊
		ר' חייא בר אבא לר' אמי:									◊
		אלא מעתה, (ויקרא ז) אם על תודה יקריבנו, ה"נ דאם ולא וולד?									◊
		וכי תימא ה"נ									◊
		ולדה ותמורתה וחילופיה מנין ת"ל - אם על תודה - מ"מ									◊
		התניא:									◊
		היינו טעמא דר"א - גזירה שמא יגדל מהם עדרים עדרים.									◊
		אלא א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן:									◊
		לא נחלקו כו'.									■
		ר"ש:									■
		הכי תני לא נחלקו שלא יקרבו - אלא יקרבו, או דילמא: לא נחלקו שיקרבו - אלא לא יקרבו?									^
		איבעיא להו:									^
		מסתברא, לא נחלקו שלא יקרבו אלא יקרבו, מ"ט - ע"כ לא פליג ר"א עליה דרבנן אלא בולד, אבל וולד - אקראי בעלמא הוא.									◊
		רבה:									◊

<p>disputants- חולקים-          central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-          insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת-          story- מעשה-          O</p>	<p>statement- מימרא-          challenge- קושיא-          question- שאלה-          answer- תירוץ-          proof- ראייה-          ■</p>
<p>key-מקרא:</p>	

תמורה-אלו קדשים	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ג	ב	א
לא נחלקו שיקרבו - אלא לא יקרבו, מ"ט - ע"כ לא פליגי רבנן עליה דר"א אלא בולד, אבל ולד ולד - מתוך מעשה ניכרת מהשבתו דלגדל קא בעי ליה.	ר' יהושע בן לוי:						!	◇		
(ויקרא ג') אם כשב הוא מקריב, ולד ראשון - קרב, ולד שני - אינו קרב, הוא קרב, ואין ולד כל הקדשים קרב.	תני רבי חייא לסיועי לר' יהושע בן לוי:						■	■	◇	
ולד דמאי?							^			
אי דעולה ואשם							!			
זכרים הם, ולא בני ולד הם							ז			
אי דחטאת							!			
הילכתא גמירי לה דלמיתה אזלא							ז			
לאיתויי ולד המעושרת.	רבינא:						!	◇		
ולד המעושרת למה לי קרא עברה עברה מבכור קא גמר לה							ז			
אצטריך, ס"ד אמינא: אין דנין אפשר משאי אפשר, קמ"ל.							!			
העיד ר' יהושע ור' פפיס כו'.										■
קדשים כיון שעבר עליהם רגל אחד כל יום ויום עובר עליהם בעשה	ולרבא דאמר:						■	ז	◇	
מעצרת בעי מיכליה								ז		
כגון שהיה חולה בעצרת	רב זביד משמיה דרבא:						!	◇		
מאי חג נמי דקתני - חג שבועות.	רב אשי:						!	◇		
ואידך								ז		
כל היכי דקתני פסח תני עצרת.							!			
אי הכי, מאי אסהדותיה?								ז	◇	
לאפוקי מדר"א							!	◇		
ולד שלמים לא יקרב שלמים	דאמר ר"א]						■	!		
קמסהיד הוא - דקרב.								!	◇	
ולד תודה ותמורתה ולדן ולדן עד סוף כל הדורות - הרי אלו כתודה, ובלבד שאין טעונין לחם.										■
מנא הני מילי?										^
מהו אומר תודה יקריבנו - מפריש תודה ואבדה, והפריש אחרת תחתיה, ונמצאת הראשונה, והרי שתייהן עומדות, מנין שאיזו שירצה יקריב ולהמה עמה - ת"ל תודה יקריב, יכול תהא שניה טעונה לחם - ת"ל יקריבנו - אחת מביא עם הלהם ולא שתיים מביא עם הלהם. מנין לרבות ולדות תמורות וחליפות - ת"ל אם על תודה. יכול יהו כולן טעונות לחם - ת"ל על זבח התודה, התודה טעונה לחם ולא ולדה ותמורתה וחליפתה טעונה לחם.	דת"ר:						■	!	◇	
תמורת עולה, ולד תמורתה ולדה ולדן עד סוף כל העולם - הרי אלו כעולה, וטעונין הפשט וניתוח וכליל לאשים.										■
המפריש נקבה לעולה וילדה זכר - ירעה עד שיסתאב וימכר ויביא בדמיו עולה.	[ת"ק]								■	◇
הוא עצמו יקרב עולה.	ר' אלעזר:								■	◇

<p>disputants- חולקים-          נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review          מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment          מעשה-story</p>	<p>מימרא-statement          קושיא-challenge          שאלה-question          תירוץ-answer          ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

תמורה-אלו קדשים	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי שנא רישא דלא פליגי רבנן, ומ"ש סיפא דפליגי רבנן?											◊
במהלוקת שנויה, ור' אלעזר היא.	רבה בר בר חנה:										◊ !
אפילו תנימא רבנן, ע"כ לא פליגי עליה דר' אלעזר אלא גבי מפריש נקבה לעולה - דאימיה לא קריבה, אבל גבי ולד תמורה - דאימיה נמי קריבה - אפילו רבנן מודו.	רבא:										◊ !
ומי אמר רבי אלעזר יקרב עולה הוא עצמו?											◊
תמורת אשם, ולד תמורה, ולדן ולדן עד סוף כל העולם - ירעו עד שיסתאבו, וימכר ויפלו דמיו לנדבה	ורמינהו: [ת"ק]										◊
ימותו	רבי אליעזר:										◊
יביא בדמיהן עולה.	ר"א:										◊
בדמים - אין, הוא עצמו - לא											◊
ר"א לדבריהם דרבנן קאמר להו לדידי - סבירא לי דאפילו ולד נמי קרבה עולה, לדידכו דאמריתו רועה - אודו לי מיהת, דמותרות לנדבת יחיד אזלי ואמרי ליה: מותרות לנדבת ציבור אזלי.	רב חסדא:										◊ !
עד כאן לא קאמר ר' אליעזר הוא עצמו יקרב עולה - אלא במפריש נקבה לעולה, דאיכא שם עולה על אמו, אבל גבי תמורת ולד אשם, דליכא שם עולה על אמו - מודי רבי אליעזר דבדמיו - אין, הוא עצמו - לא קרב.	רבא:										◊ !
וכי בעי רבי אליעזר שם עולה על אמו?	איתיביה אביי:										◊
המפריש נקבה לפסחו - ירעה עד שיסתאב, ותמכר ויביא בדמיה פסח. ילדה - ירעה עד שיסתאב, וימכר ויביא בדמיו פסח. נשתיירה אחר הפסח תרעה עד שיסתאב, ויביא בדמיה שלמים. ילדה - ירעה עד שיסתאב, וימכר, ויביא בדמיו שלמים.	והא תניא: [ת"ק]										◊
הוא עצמו יקרב בשלמים.	ר"א:										◊
והא הכא, דליכא שם שלמים על אמו, ואמר רבי אליעזר יקרב שלמים											◊
אחר הפסח קא אמרת? שאני אחר הפסח - דמותר פסח גופיה קרב שלמים.	אמר ליה [רבא]:										◊ !
אי הכי, ניפלוג נמי ברישא											◊
אין ה"נ, ופליג.	אמר ליה [רבא]:										◊ !
לא פליג מיד, דגמירי, למקום שהמותר הולך - הולד הולך, לאחר הפסח - דמותר קרב שלמים, ולד נמי - קרב שלמים אבל לפני הפסח, אימיה למאי אקדשה - לדמי פסח, ולד נמי - לדמי פסח.	אביי:										◊ !
ומי אמרינן מדאימיה לדמי - ולד נמי לדמי?	מתיב רב עוקבא - בר חמא:										◊
המפריש נקבה לפסח - היא וולדותיה ירעו עד שיסתאבו, וימכרו, ויביא בדמיהם פסח.	והתניא: [ת"ק]										◊
הוא עצמו יקרב פסח.	ר"א:										◊
והא הכא - דאימיה לדמי, ואמר רבי אליעזר הוא עצמו קרב פסח, ולא מוקמינן ליה באימיה											◊
במפריש בהמה מעוברת עסקינן, רבי אליעזר סבר כרבי יוחנן	רבינא:										◊ !
דאמר אם שיירו - משוייר, דעובר לאו ירך אמו הוא	[רבי יוחנן]										◊ !
ואמו היא דלא קדשה קדושת הגוף, אבל היא - קדשה.											◊ !
הכי נמי מסתברא, דבבהמה מעוברת עסקינן מדקתני היא וולדותיה, שמע מיניה.	מר זוטרא בריה דרב מרי לרבינא:										◊
ומודה רבי אלעזר במפריש נקבה לאשם דאין בנה קרב אשם	ר' יוסי בר' חנינא:										◊

<p>disputants- חולקים- <b>statement-</b> מימרא- <b>challenge-</b> קושיא- <b>question-</b> שאלה- <b>answer-</b> תירוץ- <b>proof-</b> ראיה- <b>key-</b> מקרא:</p>		<p>ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>										
<p>תמורה-אלו קדשים</p>		<p>מאן דאמר</p>										
פשיטא, עד כאן לא קאמר רבי אליעזר - אלא במפריש נקבה לעולה, דאיכא שם עולה על אמו, אבל גבי מפריש נקבה לאשם, דליכא שם אשם על אמו אפילו רבי אליעזר מודה דלא קרב אשם											ז	
אי לא דאשמעינן, הוה אמינא: טעמא דרבי אליעזר לאו משום דאיכא שם עולה על אמו, אלא משום דחזי ולד להקרבה, והאי גמי - הא חזי להקרבה, קמ"ל.											ז	ו
אי הכי, אדמשמע לן, דאין בנה קרב אשם, נישמעין דאין בנה קרב עולה, והוא הדין לאשם											ז	
אי אשמעינן עולה - הוה אמינא: עולה הוא דלא קרבה - דלא אקדשה לאמה קדושה, אבל אשם כיון דאקדשה לאימיה לאשם אימא ולד קרב אשם, קמ"ל.											ז	ו
המפריש נקבה לאשם - תרעה עד תסתאב, ותימכר, ויביא בדמיה אשם. ואם קרב אשמו - יפלו דמיו לנדבה											ז	ו
תימכר שלא במום.											ז	ו
ולמה לי תסתאב? תימכר כיון דלא חזיא למילתיה - היינו מומא											ז	
היינו טעמא, דאמרינן, מיגו דנתתא לה קדושת דמים - נחתא גמי קדושת הגוף.											ז	ו
זאת אומרת, הקדיש זכר לדמיו - קדוש קדושת הגוף.											ז	ו
הקדיש זכר לדמיו, רב כהנא אמר: קדוש קדושת הגוף											ז	ו
אינו קדוש קדושת הגוף.											ז	ו
והדר ביה רבא לגבי דרב כהנא, מדרב יהודה אמר רב.											ז	ו
תימכר שלא במום.											ז	ו
רב חייא בר אבין לר' יוחנן:											ז	ו
ר' שמעון לטעמיה, דאמר כל מידי דלא חזי ליה לגופיה לא נחתא ליה קדושת הגוף											ז	ו
אשם בן שנה והביאו בן שתיים, בן שתיים והביאו בן שנה - כשירה, ולא עלו לבעלים לשם חובה											ז	ו
כל עצמן אינן קדושין.											ז	ו
והרי מחוסר זמן דלא חזי, וא"ר שמעון: דקדוש											ז	ו
שאני מחוסר זמן - דחזי למחר.											ז	ו
אי הכי, אשם בן שתיים והביאו בן שנה, הא חזי לשנה											ז	ו
אלא היינו טעמא דר"ש במחוסר זמן: דיליף ליה מבכור											ז	ו
מחוסר זמן נכנס לדיר - להתעשר, והרי הוא כבכור, מה בכור - קדוש לפני זמנו וקרב לאחר זמנו, אף מחוסר זמן - קדוש לפני זמנו, וקרב לאחר זמנו.											ז	ו
המקדיש נקבה לעולתו ולפסחו ולאשמו - עושה תמורה											ז	ו
לעולתו - עושה תמורה, לפסחו ולאשמו - אין עושה תמורה, שאין לך דבר עושה תמורה אלא הרועה להסתאב.											ז	ו
אין אני רואה דבריו של ר"ש בפסח - הואיל ומותר הפסח קרב שלמים.											ז	ו
ולימא: אין אני רואה דבריו של ר' שמעון באשם - הואיל ומותר אשם קרב עולה											ז	ו
רבי סבר לה כרבנן, דאמרי מותרות לנדבת ציבור אולי, ואין תמורה בצבור.											ז	ו
קס"ד, היינו טעמא דר"ש גבי מפריש נקבה לעולתו: משום הכי עושה תמורה - דאיכא שם עולה עליה גבי עני בעולת העוף.											ז	ו



<p>disputants- חולקים-          central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-          insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת-          story- מעשה-          O</p>	<p>statement- מימרא-          challenge- קושיא-          question- שאלה-          answer- תירוץ-          proof- ראיה-          !</p>
<p>מקרא-key:</p>	

תמורה-אלו קדשים	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אלא מעתה בכהן גדול שהפריש פרה לפרו - תיקדוש, דהאיכא פרת חטאת										ז	ו
פרת חטאת קדשי בדיק הבית הוא, וקדשי בדיק הבית לא עבדי תמורה.										!	ו
יחיד שהפריש שעיר לשעירתו - תיקדוש, דהאיכא שעיר נשיא אי נמי, נשיא שהפריש שעירה לשעירו - תיקדוש, דהא יחיד מפריש שעירה										ז	ו
הני תרי גופי נינהו.										!	ו
חטא עד שלא נתמנה, כי מפריש שעיר לשעירתו - תיקדוש, דהא אילו חטא השתא - בר איתויי שעיר הוא										ז	ו
התם הא לא חטא ולא איחייב בשעיר.										!	ו
אי הכי, הכא נמי: הא לאו עולת העוף קמיית?										ז	ו
ר"ש סבר לה כר' אלעזר בן עזריה:	[ר"ש]									!	ו
הרי עלי עולה - יביא כבש	דתנן: [ת"ק]	!	♦								ו
או תור או בן יונה.	ר"א בן עזריה:	!	♦								ו
המקדיש נכסיו והיה בהן בהמה ראויה לגבי מזבח, זכרים ונקבות ר"א אומר: זכרים - ימכרו לצרכי עולות, ונקבות - ימכרו לצרכי שלמים, ודמיהן יפלו עם שאר נכסים לבדק הבית.	תנן התם: [ר"א]									♦	ו
זכרים עצמן יקרבו עולות, ונקבות ימכרו לצרכי שלמים, ויביא בדמיהן עולות, ושאר נכסים יפלו לבדק הבית.	ר' יהושע:									♦	ו
לרבי יהושע דאמר זכרים עצמן יקרבו עולות, נקבות היכי מקרבן שלמים הא מכת קדושה דחוייה קאתיין יוחנן:	ר' חייא בר אבא לרבי יוחנן:									ז	ו
מדקאמר ר' יהושע זכרים עצמן יקרבו עולות - למימרא דקדושת הגוף אקדשינהו, אי הכי, נקבות אמאי ימכרו לצרכי שלמים? תיבעיא רעייה	ל"א, א"ל ר' חייא בר אבא לרבי יוחנן:									ז	ו
רבי יהושע סבר לה כרבי שמעון, דאמר כל מידי דלא חזי ליה לגופיה - לא נחתא ליה קדושת הגוף	אמר ליה: [ר' יוחנן]									!	ו
תמכר שלא במום	דתנן, רבי שמעון:									!	ו
טעמא דר"ש כיון דלא חזיא נקבה לאשם - לא נחתא ליה קדושת הגוף.	ואמרינן:									!	ו
אימור דא"ר שמעון גבי נקבה לאשם - דליכא שם אשם על אמו, אבל גבי נקבה לעולה - דאיכא שם עולה על אמו, אפילו רבי שמעון מודה										ז	ו
ועוד, הא שמעינן ליה לר' שמעון לעולתו עושה תמורה										ז	ו
ר' יהושע סבר ליה כאידך תנא אליבא דרבי שמעון	אמר ליה: [ר' יוחנן]									!	ו
אף לעולתו אין עושה תמורה.	כאידך תנא. דתניא, ר' שמעון בן יהודה אומר משום ר' שמעון:									!	ו
תמורת אשם, ולד תמורה, ולדן ולדן עד סוף כל העולם - ירעו עד שיסתאבו, וימכרו, ויפלו דמיהם לנדבה.	[ת"ק]										♦
ימותו	רבי אליעזר:										♦
יביא בדמיה עולות.	רבי אליעזר:										♦
אשם שמתו בעליו ושכיפרו בעליו - ירעה עד שיסתאב, וימכרו ויפלו דמיו לנדבה.	[ת"ק]										♦
ימות	רבי אליעזר:										♦
יביא בדמיהם עולה.	רבי אליעזר:										♦

<p>disputants- חולקים-          central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-          insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת-          story- מעשה-          O</p>	<p>statement- מימרא-          challenge- קושיא-          question- שאלה-          answer- תירוץ-          proof- ראיה-          !</p>
<p>key-מקרא:</p>	

תמורה-אלו קדשים	מאן דאמר	כ	י	ז	ח	ט	י	כ	ל
והלא אף נדבה עולה היא, ומה בין דברי ר"א לדברי חכמים - אלא, בזמן שהיא באה חובה - סומך עליה, ומביא נסכים, ונסכיה משלו אם היה כהן - עבודתה ועורה שלו. ובזמן שהיא נדבה - אינו סומך עליה, ואינו מביא עליה נסכים, ונסכיה משל ציבור, אע"פ שהוא כהן - עבודתה ועורה של אנשי משמר.									◊
וצריכא, דאי אשמעינן אשם - בהא קאמר רבי אלעזר ימותו, משום דגזר לאחר כפרה אטו לפני כפרה אבל גבי תמורת אשם ולד תמורתה - אימא מודי להו לרבנן ואי אשמעינן תם - בהא קאמרי רבנן, אבל גבי אשם אימא מודו ליה לר' אלעזר, צריכא.									◊
לא שנו אלא לאחר כפרה, אבל לפני כפרה - דברי הכל הוא עצמו יקרב אשם.	רב נחמן אמר רבה בר אבוה:								◊
שתי תשובות בדבר, חדא - דאין אדם מתכפר בדבר הבא בעבירה	רבא:								◊
ולד ראשון - קרב, ולד שני - אינו קרב	ועוד, התני רב חייא לסיועי לר' יהושע בן לוי:								◊
לא שנו אלא קודם כפרה, אבל לאחר כפרה - הוא עצמו יקרב עולה.	אלא, אי איתמר הכי איתמר, אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה:								◊
והתני רב חייא לסיועי לר' יהושע בן לוי									◊
קשיא.									◊
הפריש נקבה לאשם, בנה מהו שיקרב לעולה?	בעא מיניה רבי אבין בר חייא מר' אבין בר כהנא:								◊
ותיפשוט ליה מדר' יוסי ברבי חנינא									◊
מודה רבי אלעזר	דאמר: [ר' יוסי ברבי חנינא]								◊
לא שמיע ליה.									!
מאי?									◊
בנה קרב עולה.	א"ל: [ר' אבין בר כהנא]								!
האי מאי? עד כאן לא קאמר רבי אלעזר אלא מפריש נקבה לעולה - דאיכא שם עולה על אמו, אבל גבי אשם, דליכא שם עולה על אמו - אפילו רבי אלעזר מודה									◊
טעמא דרבי אלעזר - לא משום דשם עולה על אמו, אלא משום דחזי להקרבה - והא נמי חזי להקרבה.	א"ל: [ר' אבין בר כהנא]								!
ולדן ולד ולדן עד סוף כל העולם - יביא בדמיהן עולה.	אייתיביה: [ר' אבין בר חייא]								◊
בדמיהן - אין, עצמו לא									◊
הכא במאי עסקינן - כגון שילדה נקבה									!
ועד סוף העולם לא אוליד חד זכר									◊
משנינא שינויי דחיקי בבלאי כגון שילדה נקבות עד סוף הדורות	א"ל: [ר' אבין בר כהנא]								!
ואי לא משני ליה שינויי דחיקא בבלאי מאי הוי משני ליה									◊
זכר יקריב עולה נקבה יפלו דמיה לנדבה.									!
תמורת הבכור והמעשר, ולדן ולד ולדן עד סוף העולם - הרי אלו כבכור וכמעשר, ויאכלו במומן לבעלים.									◊
מה בין בכור ומעשר לבין כל הקדשים: שכל הקדשים נמכרים באיטלו, ונשחטין באיטלו, ונשקלין בליטרא, חוץ מן הבכור והמעשר. ויש להן פדיון, ולתמורתיהן פדיון, חוץ מן הבכור והמעשר. ובאין מחוץ לארץ לארץ, חוץ מן הבכור והמעשר - אם באו תמימים - יקרבו, ואם בעלי מומין - יאכלו במומן לבעלים.									◊
מה טעם - שהבכור והמעשר יש להן פרנסה ממקומן, ושאר כל הקדשים אע"פ שנולד בהם מום - הרי אלו בקדושתן.	ר' שמעון:								◊

key-מקרא:	<b>disputants-חולקים</b> נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment story-מעשה	<b>statement-מימרא</b> קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof
	תמורה-אלו קדשים	
	מימרא	מאן דאמר
	המטיל מום בתמורת בכור ומעשר מהו? מי אמרינן, כיון דלא קריבין - לא מיחייב, או דילמא: כיון דקדשו - מיחייב?	רב אחא בר רב עזאי, בען במערבא:

תמורה-אלו קדשים	מימרא	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ג	ב	א	סדר	שורה
מימרא		רב אחא בר רב עזאי, בען במערבא:											ג
ותיבעי לך המטיל מום בתשיעי של מעשר? אלא מאי שנא תשיעי דלא קמיבעיא לך - דרחמנא מעטיה (ויקרא כ"ז) עשירי להוציא התשיעי, ה"ג - רחמנא מעטינהו (במדבר י"ח) לא תפדה כי קדש הם - הם קריבין, ואין תמורתן קריבה		אביי:											ג
המטיל מום בתשיעי של מעשר מהו?		רב נחמן בר יצחק מתני לה הכי, א"ר אחא בריה דרב עזאי, בען במערבא:											ג
ותיבעי לך המטיל מום בתמורת בכור ומעשר? אלא מ"ש תמורת בכור ומעשר דלא מיבעיא לך - דרחמנא מעטינהו קדש הם - הן קריבין ואין תמורתן קריבה, תשיעי של מעשר נמי, רחמנא מעטיה - העשירי - להוציא את התשיעי.		א"ל: [אביי]											ג
ואם באו תמימין כו'.													ג
בן אנטיגנוס העלה בכורות מבבל ולא קבלו ממנו		ורמינהו: [ת"ק]											ג
לא קשיא, הא - ר' ישמעאל, הא - ר' עקיבא.		רב חסדא:											ג
ר' יוסי אומר ג' דברים משום ג' וקנים		דתיאי: [ר' יוסי]											ג
יכול יעלה אדם מעשר שני ויאכלנו בירושלים בזמן הזה? ודין הוא, בכור טעון הבאת מקום ומעשר טעון הבאת מקום, מה בכור - אינו נאכל אלא בפני הבית, אף מעשר - אינו נאכל אלא בפני הבית		רבי ישמעאל:											ג
לא, אם אמרת בבכור - שכן טעון מתן דמים ואימורים לגבי מזבח, תאמר במעשר - דלא													ג
אמרת: ביכורים טעונים הבאת מקום ומעשר טעון הבאת מקום, מה ביכורים - אין נאכלין אלא בפני הבית, אף מעשר - אין נאכל אלא בפני הבית.													ג
מה לביכורים - שכן טעונין הנחה, תאמר במעשר - דלא													ג
תלמוד לומר: (דברים י"ד) ואכלת לפני ה' ואתה יורשך ותירושך וצאנך ובכורות בקרך וצאנך, הקיש מעשר לבכור, מה בכור - אינו נאכל אלא בפני הבית, אף מעשר - אין נאכל אלא בפני הבית.													ג
וליהדר דינא, וליתי במה הצד													ג
משום דאיכא למימר, מה להצד השהו שבהן - שכן יש בהן צד מזבח.		רב אשי:											ג
ומאי קסבר													ג
אי קסבר קדושה ראשונה קידשה לשעתה וקידשה לעתיד לבא													ג
ל"ש בכור ולא שנא מעשר - בני הבאה ניהו													ג
ואי קסבר קדושה ראשונה קידשה לשעתה ולא קידשה לעתיד לבא													ג
אפילו בכור נמי תיבעי לך													ג
לעולם קסבר קדושה ראשונה קידשה לשעתה ולא קידשה לעתיד לבא, והכא במאי עסקינן - כגון שנורק דמו של בכור בפני הבית, וחרב הבית, ועדיין בשרו קיים כיון דאי איתיה לדם - לא בר זריקה הוא, אתי בשר יליף מדם, ואתי מעשר ויליף מבכור.													ג
ומי ילפינן קדשים מהדדי?													ג
כל התורה כולה למדין למד מן הלמד, חוץ מן הקדשים - שאין למדין למד מן הלמד		והא"ר יוחנן:											ג
מעשר חולין הוא.													ג
הניחא למאן דאמר בתר למד אולנין, אלא למ"ד בתר מלמד אולנין מאי איכא למימר?													ג
בשר ודם חדא מילתא היא.													ג

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review &lt; מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

תמורה-אלו קדשים	מאן דאמר	כ	י	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א	
יכול יעלה אדם בכור מחוצה לארץ לארץ בזמן שבית המקדש קיים ויקריבנו ת"ל (דברים י"ד) ואכלת לפני ה' אלהיך מעשר דגנך ותירושך ויצהרך ובכורות בקרך וצאנך, ממקום שאתה מעלה מעשר דגן - אתה מעלה בכור, וממקום שאי אתה מעלה מעשר דגן - אי אתה מעלה בכור.	ר"ע:										■	!	◊
יכול יעלה אדם מעשר שני ויאכלנו בכל הרואה ודין הוא, בכור טעון הבאת מקום - ומעשר טעון הבאת מקום, מה בכור - אינו נאכל אלא לפני מן החומה, אף מעשר - אינו נאכל אלא לפני מן החומה	בן עזאי:												◊
מה לבכור - שכן טעון מתן דמים ואימורין לגבי מזבח, תאמר במעשר - דלא													⚡
ת"ל: ואכלת לפני ה' אלהיך מעשר דגנך ותירושך ויצהרך ובכורות בקרך וצאנך, מקיש מעשר לבכור, מה בכור - אינו נאכל אלא לפני מן החומה, אף מעשר - אינו נאכל אלא לפני מן החומה.													!
מאי קשיא ליה דקאמר יכול?													⚡
אין בין שילה לירושלים אלא, שבשילה אוכלין קדשים קלים ומעשר שני בכל הרואה, ובירושלים לפני מן החומה, וכאן וכאן קדשי קדשים לפני מן הקלעים	אמרת, הואיל ותנן:												◊
מהו דתימא: בירושלים ליתי מעשר שני בכל הרואה, קמ"ל.													!
יכול יהא בכור שעברה שנתו כפסולי המוקדשין - ויפסל, תלמוד לומר מעשר דגנך ותירושך ויצהרך, מקיש בכור למעשר, מה מעשר - אינו נפסל משנה לחבירתה, אף בכור - אינו נפסל משנה לחבירתה.	אחרים:												◊
ולרבנן, דמפקי להו לטעמא אחרינא, משנה לחבירתה מנא להו?													⚡
נפקא להו (דברים ט"ו) מלפני ה' אלהיך תאכלנו שנה בשנה - לימד על הבכור שאינו נפסל משנה לחברתה.													!
ולאחרים, לפני ה' אלהיך תאכלנו שנה בשנה מאי דרשי ביה?													⚡
יום אחד משנה זו, ויום אחד משנה אחרת, לימד על הבכור שנאכל לשני ימים ולילה אחד.	מיבעי ליה לכדתניא:												◊
ורבנן, דנאכל לב' ימים ולילה אחד מנא להו?													⚡
אמר קרא: (במדבר י"ח) יהיה לך כחזה התנופה.													!
הדרן עלך אלו קדשים													◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review &lt; מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

תמורה-ולד חטאת	מאן דאמר	כ	י	ט	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א
ולד חטאת, ותמורת חטאת, וחטאת שמתו בעליה - ימותו											■
ושעיברה שנתה ושאבדה ונמצאת בעלת מום, אם כפרו הבעלים - תמות, ואינה עושה תמורה לא נהנין ולא מועלין, ואם עד שלא כיפרו הבעלים תרעה עד שתסתאב, ותמכר ויביא בדמיה אחרת, ועושה תמורה ומועלין בה.											■
מאי טעמא לא תני להו גבי הדדי?											⚡
רישא - פסיקא ליה, וסיפא לא פסיקא ליה.											⚡
למה לי למיתנייה גבי מעילה, למה לי למיתנייה גבי תמורה?											⚡
תנא הכא תמורה, ואידי דתנא תמורה - תנא נמי מעילה ואידי דתנא גבי מעילה מעילה - תנא נמי תמורה.											⚡
חטאת שעברה שנתה - רואין אותה כאלו עומדת בבית הקברות ורועה.	ריש לקיש:										⚡
ושעיברה שנתה, ושאבדה ונמצאת בעלת מום, אם כיפרו בעלים - מתה	תנן:										⚡
תיובתא דריש לקיש											⚡
כי קתני מתה - אאבדה ונמצאת בעלת מום.	אמר לך - ריש לקיש:										⚡
אם עד שלא כיפרו הבעלים - תרעה עד שתסתאב	אי הכי, אימא סיפא:										⚡
הכי קאמר: או שאבדה ונמצאת בעלת מום עובר, אם אחר שכפרו בעלים - מתה, אם קודם שכיפרו בעלים - תרעה עד שתסתאב במום קבוע, ותימכר	רבה:										⚡
שתי תשובות בדבר, חדא - דאם כן ישמור מיבעי ליה למיתני ועוד שעברה שנתה למאי הלכתא קתני לה?	רבא:										⚡
הכי קתני, עברה שנתה ואבדה, או אבדה ונמצאת בעלת מום, אחר שכיפרו הבעלים - מתה, קודם שכיפרו הבעלים - תרעה עד שתסתאב ותימכר.	אלא אמר רבא:										⚡
וצריך למיתני אם אבדה גבי עיברה שנתה וצריך למיתני אבדה גבי בעלת מום, דאי תנא גבי עיברה שנתה - הוה אמנא: התם הוא דמהניא לה אבדה - משום דלא חזיא למילתה, אבל בעלת מום - דאי לא מומא חזיא, אימא לא תהני ליה אבדה ואי תני גבי בעלת מום, התם הוא דמהניא לה אבדה - משום דלא חזיא להקרבה, אבל עיברה שנתה דחזי להקרבה - אימא לא תהני לה אבדה, צריכא.											!
ומי אמר רבא הכי?											⚡
אבידה דלילה לא שמה אבידה	והאמר רבא:										⚡
לא דמי, אבידה דליליא - לא חזיא לא לגופה ולא לדמי, אבל הא - נהי דלגופה לא חזיא, לדמי חזיא.											⚡
השני ירעה עד שישתאב, וימכר ויפלו דמיו לנדבה, לפי שאין חטאת הציבור מתה	תנן:										⚡
הא דיחיד - מתה											⚡
בעלי חיים נדחין, וכשהוא מתכפר - בשני שבועי שני מתכפר, ואיך קמא - הוה ליה כי עיברה שנתה	וא"ר יוחנן:										⚡
וטעמא - דציבור, הא דיחיד - מתה											⚡
דחויין לחוד, ואבודין לחוד, מ"ט - אבודין דעתיה עליהון דילמא משתכחין, דחויין - לא הדרי מתחויין.	אמר לך: [רבא]										!
אבודה דלילה לא שמה אבודה.	גופא, אמר רבא:										⚡
אליבא דמאן?											⚡
אלימא אליבא דרבנן											!

<p>disputants- חולקים- <b>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</b></p> <p>נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review- <b>insertion of an earlier segment- קודמת- story- מעשה-</b></p> <p>מקרא- key:</p>		ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
תמורה-ולד חטאת	מאן דאמר										
מאי איריא אבודה דלילה? אפי' אבודה דיום נמי דאמרי רבנן: אבודה בשעת הפרשה - רועה.										ז	
ואלא אליבא דרבי - עד כאן לא קאמר רבי אלא אבידה דיום, אבל אבידה דלילה - אפי' רבי מודה דלרעייה אזלא.										!	◇
איבעית אימא: לעולם אליבא דרבנן, והכא במאי עסקינן - באבדה בשעת כפרה, עד כאן לא קאמרי רבנן אבדה בשעת כפרה - מתה אלא היכא דעיקר אבידתה ביום, אבל היכא דעיקר אבידתה בלילה - לא.										!	◇
נקטינן, אבידה - ולא גנובה, אבידה - ולא גזולה.	אביי:										■
היכי דמי אבידה?										▲	
אפילו אחת בעדרו, ואפילו אחת באחת.	ר' אושעיא:									◆ !	◇
אחורי הדלת.	ר' יוחנן:									◆ !	◇
היכי קאמר? אחורי הדלת הוא - דליכא דקא חזי לה, אבל אבראי דאיכא דחזי לה - לא הויה אבודה, או דילמא: אחורי הדלת דאי מהדר אפיה חזי לה - הויה אבודה, וכל שכן אבראי, דלא קחזי לה	איבעיא לה:									▲	
תיקו.										■	
גמרינן, אבודה ממנו ולא מרועה - לא הויה אבודה, וכ"ש אבודה מרועה ולא אבודה ממנו.	רב פפא:										■ ◇
אבודה ממנו ומרועה, ואחד בסוף העולם מכיר בה, מאי?										▲	
תיקו.										■	
אבודה בכוס מהו?	בעי רב פפא:									▲	◇
אליבא דמאן?										▲	
אילימא אליבא דרבי										!	
האמר אבודה בשעת הפרשה - מתה										ז	
אלא כי קמיבעיא ליה אליבא דרבנן, מי אמרינן: כי אמרי רבנן בשעת הפרשה רועה קודם שיקבל דמה בכוס, אבל הכא - סבירא להו, כל העומד לזרוק - כזרוק דמי, או דלמא: כמה דלא אזדריק דם - כי אבדה בשעת הפרשה דמיא, ורעיא?										!	◇
לעולם אליבא דרבי, כי קמיבעיא ליה - כגון שקיבל דמה בשתי כוסות ואבד אחד מהן: ואליבא דמאן דאמר כוס עושה חבירו דחוי - לא תיבעי לך, כי תיבעי לך אליבא דמ"ד כוס עושה חבירו שיריים ה"מ - היכא דאיתנהו לתרווייהו, דכל היכא דבעי זריק, אבל הכא - הא ליכא או דלמא לא שנא?	ואיכא דאמרי:									!	◇
תיקו.										■	◇
המפריש חטאת ואבדה, והקריב אחרת תחתיה, ואחר כך נמצאת הראשונה - תמות.											■
המפריש מעות לחטאתו ואבדו, והקריב חטאת תחתיהם, ואחר כך נמצאו המעות - יוליכם לים המלח.											■
המפריש מעות לחטאתו ואבדו, והפריש מעות אחרות תחתיהן, ולא הספיק ליקח חטאת מהן עד שנמצאות הראשונות - יביא מאלו ומאלו חטאת, והשאר יפלו לנדבה											■
המפריש מעות לחטאתו ואבדו, והפריש חטאת תחתיהן, לא הספיק להקריבה עד שנמצאו המעות והרי חטאת בעל מום - תמכר, ויביא מאלו ומאלו חטאת, והשאר יפלו לנדבה.											■
המפריש חטאת ואבדה, והפריש מעות תחתיה, ולא הספיק ליקח מהן חטאת עד שנמצאו חטאתו והרי היא בעלת מום - תמכר, ויביא מאלו ומאלו חטאת, והשאר יפלו לנדבה.											■
המפריש חטאתו ואבדה, והפריש אחרת תחתיה, לא הספיק להקריבה עד שנמצאת הראשונה והרי שתיהן בעלת מום - ימכרו, ויביא מאלו ומאלו חטאת, והשאר יפלו לנדבה.											■
המפריש חטאת ואבדה, והפריש אחרת תחתיה, לא הספיק להקריבה עד שנמצאת הראשונה והרי שתיהן תמימות - אחת מהן תיקרב חטאת, והשניה תמות - דברי רבי.	[רבי]									◆	■
אין חטאת מתה - אלא שנמצאת מאחר שכיפרו הבעלים, ואין המעות הולכים לים המלח - אלא שנמצאו מאחר שכיפרו הבעלים.	חכמים:									◆	■

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review &lt; מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>key-מקרא:</p>	

תמורה-ולד חטאת	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא											
המפריש חטאת, והרי היא בעלת מום - מוכרה ויביא בדמיה אחרת	[ת"ק]									◆	
אם קרבה שניה עד שלא נשחטה - תמות, שכבר כיפרו הבעלים.	ר"א בר"ש:									◆	
טעמא - דהקריב אחרת תחתיה, הא לא הקריב אחרת תחתיה - רועה, מני - רבנן היא, דאמרי אבודה בשעת הפרשה - רועה										◆	
המפריש מעות לחטאת, ואבדו והפריש אחרים תחתיהם - יביא מאלו ומאלו, והשאר יפלו לנדבה	אימא סיפא:									⚡	◆
טעמא - מאלו ומאלו, הא הביא מאחד מהן - השני יוליכו לים המלח, אתאן לרבי דאמר אבודה בשעת הפרשה - מתה										⚡	
רישא רבנן וסיפא רבי										⚡	
הניחא לרב הונא										!	
הכל מודים שאם משך אחת והקריבה - שהשניה מתה	דא"ר הונא אמר רב:									!	◆
משכחת לה - כגון שמשך אחת מהן והקריב, ודברי הכל.										!	◆
אלא לרבי אבא אמר רב										⚡	
הכל מודים במתכפר בשאינה אבודה - שאבודה מתה, על מה נחלקו - במתכפר באבודה:	דאמר: [רבי אבא אמר רב]									⚡	◆
מפריש לאיבוד - כאיבוד דמי	דרבי סברי:	◆								⚡	
לאו כאיבוד דמי	ורבנן סברי:	◆								⚡	
רישא סתם לן כרבנן, סיפא סתם לן כרבי; ומאי קמשמע לן - דפליגי רבי ורבנן. בהדיא קתני לה מחלוקת רבי ורבנן בסיפא:										⚡	◆
המפריש חטאת ואבדה, והפריש אחרת תחתיה, ואחר כך נמצאת הראשונה, והרי שתיהן עומדות - אחת מהן תקרב, ושניה תמות - דברי רבי	[רבי]	◆								⚡	
אין חטאת מתה - אלא שנמצאת מאחר שכיפרו בעלים, ואין מעות הולכות לים המלח - אלא שנמצאו מאחר שכיפרו בעלים	חכמים:	◆								⚡	
הא קמשמע לן - דבר זה מחלוקת רבי ורבנן.										!	◆